

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Thomas
Bernhard

Olaylar

Çevirenler :

Ahmet Uğur Nalcioğlu

Ahmet Sarı

BABİL YAYINLARI

THOMAS BERNHARD

OLAYLAR

*

BABİL YAYINLARI

Thomas Bernhard: 9 Şubat 1931'de Hollanda'nın Heerlen kentinde Avusturyalı bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Annesi yazar Johannes Freumbichler'in kızıdır. Bernhard, Viyana ve Seekirschen'de annesinin ailesinin yanında büyüdü. 1943 sonbaharından 1944 sonbaharına dek Salzburg'da yatılı bir okulda okudu. 1945 yazında Salzburg'daki Johanneum'a başladı. 1946 yılı sonunda bütün aile Salzburg'a taşındı. 1947'de lise öğrenimine ara vererek bir bakkalın yanında çıraklık yaptı. 1948'de zatülcenp, 1949 ilkbaharında ağır bir ciğer rahatsızlığı geçirdi. 1949 şubatında büyükbabasını, 1950'de annesini yitirdi. 1951 yılına kadar Grafenhof'daki sanatoryumda kaldı, orada ilk yazarlık denemelerini gerçekleştirdi. 1952-1957 yılları arasında Salzburg Mozarteum Akademisi'nde müzik ve oyunculuk öğrenimi gördü. Artaud ve Brecht üzerine hazırladığı benzersiz bitirme çalışması büyük bir yankı uyandırdı. 1957'den başlayarak serbest yazarlık yaptı, uzun süreli olarak yurt dışında kaldı. 1965'de Ohlsdorf'da bir çiftlikte yaşamaya başladı. 80'li yıllarda Viyana'da yaşadı. 12 Şubat 1989'da Gmunden'de öldü.

Ahmet Uğur Nalcioğlu: 1961 yılında Erzincan'da doğdu. 1982 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Almanya'nın Stuttgart, Frankfurt, Münster, Westfalen gibi şehirlerinde farklı zamanlarda edebiyat ve dil kurslarına katıldı. Avusturyalı yazar Ilse Tielsch'in eserleri üzerine yüksek lisansını, Adolf Muschg'un "Tavşanın Yazı'nda Adlı Romanında Kültürlerarası Sorunlar ve Etkileşim" üzerine doktorasını yaptı. Halen Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğretim elemanı olarak çalışmaktadır.

Ahmet Sarı: 1970 yılında Almanya'nın Düsseldorf kentinde doğdu. 1993 yılında Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirip "Thomas Bernhard'ın Öykülerinde Normaldışı Davranışlar"la mastırını tamamladı. 1995 yılında "Türk ve Alman Poetikasının Kitabı" adı altında doktora programına başladı. Halen Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümünde Araştırma Görevlisi olarak çalışmaktadır.

OLAYLAR

THOMAS BERNHARD

BABİL 9

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI DİZİSİ 1

ALMANCA'DAN ÇEVİRENLER Ahmet Uğur Nalcıoğlu-Ahmet Sarı
KİTABIN ÖZGÜN ADI Ereignisse/Suhrkamp Verlag

DÜZELTİ Şahin Torun

YAYIN YÖNETMENİ Musa Balcı

KAPAK DÜZENİ dtv Tasarımı

KAPAK UYGULAMA Vedat Adıgüzel

DİZGİ Gökçe-Buket-İlay Nalcıoğlu

© **BABİL 2002**

Bu kitabın her türlü yayın hakları, Suhrkamp Yayınları ile yapılan anlaşma gereği Babil Yayınları'na aittir. İzinsiz olarak çoğaltılamaz, herhangi bir yolla kopya edilemez. Yayın hakkının alınmasında katkıda bulunan Bernhard Vakfı'na (Bernhard Stiftung) teşekkür ederiz.

BASKI VE CİLT Eser Ofset 233 46 67

BİRİNCİ BASIM Nisan 2002

ISBN: 975-8470-13-2

BABİL YAYINLARI

P.K. 15 ERZURUM Tel: 0.442. 316 78 59

babil_yayinlari@hotmail.com

THOMAS BERNHARD
OLAYLAR

Almanca'dan Çevirenler
Ahmet Uğur Nalcioğlu-Ahmet Sarı

BABİL YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Çevirmenlerin Önsözü	7
İki Genç Çocuk	11
Kız	12
Kırkyaşındaki Adam	14
Kasiyer	16
Viyolonsel Çalan Kadın	18
Büyük Toprak Sahibi	19
Papazın Rahibesi	21
Aktör	23
Çokça Gölge	25
Başkan	27
Profesör	29
Boyacı	32
Para Havalelerini Taşıyan Postacı	34
Demir Yolu Hat İşçisi	36
Lokanta Sahibi	38
Makine	40
Genç Adam	42

Üstün Başarılı Öğrenci	44
Güç Sahipleri	45
Büro memuru	48
Baca Temizleyicisi	51
Sığır Çobanı	53
Tütün Dükkânı Sahibi Kadın	55
Okul Müdür	57
Diktatör	60
İktidar	62
Zangoç	64
Büyük Çiftlik Sahibesinin Bayan Kahyası	66
Birkaç İnsan	67
Gümrük Memurları	69
Hayatta Kalan	71

DEHŞETİN RETORİĞİ ÜZERİNE ÇEVİRMENLERİN ÖNSÖZÜ

Thomas Bernhard'ın metinlerini okuduğunda “Kim bu Thomas Bernhard, nerede yaşar?” deyip, onunla tanışmak için can atan Samuella Beckett, Bernhard'ın büyüklüğünü biliyordu. Samuella Beckett, Bernhard metnindeki anlamsızlığın, derin içeriğin, kışkırtıcı monologların, entelektüel bilinçaltının, rejim eleştirisi ve oto eleştirinin, Avusturya nefretinin, eşyanın, aslına bakılacak olursa ‘her şeyin felsefesinin’; nefretle, kinle, saldırganlıkla yoğrulduğunu ve Bernhardesk dilin pozitif kullanımı alanlarını değil de negatif kullanımı alanlarını; sövgüleri, hakaretleri, karamsarlık nidalarını öne çıkardığını fark etmiş, bu dili yakın takibe almıştı. Yapıtları, tüm metinleri gözden geçirildiğinde, birbirine çok benzeyen konuların, aynı temaların, bir hastalıklı bilinçaltıyla sürekli tekrar edildiği görülecekti. Uzam olarak aynı yerler, (Tirol, Salzburg) hemen hemen aynı kişiler, dehşetle yakından ilişkileri olan aynı meslek gruplarından insanlar (kasap, ormancı, hızarıcı) Bernhard'ın yazınsal aurasını oluşturunuyordu. James Joyce'un bilinç akışını bulduğu ve uygulamasını Ulysses'de verdiği bu kaotik, şizofren dilin en uç örnekleri, helezonik dil olarak Bernhard metnlerinde görülmektedir. Bu yer yer iki üç sayfaya sarkan bir çağrışım zinciri, okuyucuya nefes aldırmayan bir dildir. Sinik bir dil. Manik bir dil. Depresif bir dil. Şizofren bir dil. Klinik bir dil. Antonin Artaud bu dilin içinde olduğu için yazdıkları zaten klinik dilin gerçek örneklerdendi. Bernhard biyografisine bakıldığında, hayatının çok büyük bir bölümünü, ölümün hükmü sürdüğü sanatoryumlarda geçirdiğinden bu dilin aurasına zorla

çekilmişti. Bernhard'ın dili, sanatoryumlarda sağında ve solunda her gün ölen ve başkalarının ölümüne şahit olan, ama yaşamak için yine de direnen, ölüme karşı çıkan bir çocuk-diliydi. Gençliğini yaşayamadığı için kızgın bir dil, dünyaya karşı kindar, babasız yani gayri meşru bir ilişkiden doğduğu için de sosyal çevreye karşı düşman bir dil. Nefret belki de bu yüzden Bernhard'ın diline pelesenk olmuştu.

Germanistikle az çok ilgilenenler Bernhard dilinin avangard yazarlar arasında Joyce'la atışabilecek kadar karmaşık ve klinik bir dil olduğunu bilirler. Klinik dil, içinde hastalıklı insanların söylemini barındırır. Bernhardesk tüm figürler normal olmamaları ile bilinirler. Hiçbiri normal değildir, hatta metni olayları gözlemleyen ve deliler gemisinde olanları okuyuculara aktaran özne dahi yer yer onların rengine bürünür, halüsinasyon ve illüzyon görür. Bernhard çevirileri ile uğraşanlar, bu dilin gerçekten de zor bir dil olduğunu, zincirleme çağrışımların uzayıp uzayıp, iki sayfaya gerindiğinin ayrımındadırlar. Bernhard metinlerini Türkçe'ye çevirmek, belki biraz da bu dil zorluğundan ve onu Türkçeye aktarmadaki güçlüklerden; çeviride, çevirmenlerin dil yetersizliğinden kaynaklanıyor olabilir. Sezer Duru, Fatih Özgüven bu açıdan yetkin ve güvenilir, sağlam dil bilgileri ile Bernhard söylemini kırmadan, orjinalindeki klinik-dili ve hastalıklı retorığı vererek çevirmeyi başarmışlardır. Dünyada hemen hemen her dile hızla çevirileri yapılan Bernhard'ın üzerine, yayınevlerinin eğilme zamanı çoktan gelmiştir. Romanlarını, öykülerini, şiirlerini, tiyatrolarını bir an önce Türkçe'ye kazandırmamız gerekiyor.

Olaylar'ı çevirmek için yola koyulduğumuzda bir avantajımız da Bernhard'ın romanlarındaki helezonik dilin, en azından bu metinlerde pek fazla görülmemesiydi. *Olaylar*, Bernhard söyleminin uç sınırlara yayıldığı ve alabildiğince

açıldığı bir içerik ve dille değil, daha çok basit bir dille ama dehşet unsurunu bu söylemde uç noktalara kadar götürerek verdiği bir kitaptır. *Olaylar* okunduğunda, Bernhard'ın tüm figürlerinin farklı farklı meslek dallarından oldukları ve bunların en uç, en alışılmadık hareketlerinin felsefi açıdan yoğun iç sorgulamalar sonucu korkutucu şeyler olarak dışa yansıdıkları görülecektir. Bernhard'ın klasik metinlerle uyuşan okuyucuyu kelimenin dehşete alet edilmesi aracılığıyla tekrar uyandırmaya yönelmesi, bir nevi vahşet metinleri de üretmeye çalıştığının işaretidir. Okuyucular, Bernhard figürleri olarak çocukların, masumiyetlerini yitirip, ellerinde kesici aletlerle insanları öldürmelerine; profesörlerin çıldırıp kelebek kovalamalarına; hat işçilerinin soğutucu vagonların soğukluğunu kendi gövdeleriyle ölçmeye çalışırken ölmelerine; makinelerin, işçilerin kafalarını koparmalarına hazır olmalılar.

Son olarak burada çevirdiğimiz metni dikkatlice okuyan, onu düzelten Şahin Torun'a da teşekkürlerimizi sunmak isteriz. M.Abdullah Arslan'ın, Musa Balcı'nın da emekleri göz ardı edilmemelidir. Sağolsunlar...

Korku yedeğimizde, her an dehşet verici bir şeylerin olabileceği kaygısıyla Thomas Bernhard'ı okumalıyız.

Ahmet Uğur Nalcıoğlu-Ahmet Sarı

İKİ GENÇ ÇOCUK, kentin savunulması için yapılan bir kuleye kaçarlar ve tek bir kelime bile etmeden kuleye tırmanırlar. Sessizliklerini bir ihanetle bozmak istemezler ve düşünmeden, hızla, amaçlarına doğru ilerlerler. Kulenin yarısına vardıklarında, kulenin de içinde bulunduğu, hiç hesap edemedikleri bir manzarayla karşılaşırlar. Duvarların soğukluğu bir buz kütlesi gibi yükselmelerini sağlamıştır, ağızları açık, ileri doğru uzatılmış kollarla, bu yarı gerçek tavırlarla, arkalarında bırakmak istedikleri mesafeyi sanatsal olarak azaltabilecekleri fikrine kapılmışlardır. Şimdi kız, hayal gücüyle ruhsal olarak kendisinden geride kalan erkekten daha ilerdedir ve şu tespit de önemlidir: Kız, sevgilisinin sekiz ya da on basamak gerisinde merdivenleri tırmanır gözükse de, gerçekte ondan on beş ya da yirmi basamak daha öndedir. Büsbütün penceresiz olan kule karanlığın ilk adımıdır ve böyle olarak da bilinir. Sonunda yukarı vardıklarında soyunurlar ve çıplak olarak birbirlerine sarılırlar.

KIZ, Hochtal'da bulunan ve soylu bir beyin kendisini, kiliseden kiliseye ve özel bir binadan bir başkasına sürükleyen seyahatlerinin birinde keşfettiği, saraya benzeyen bir yapının ana kapısına bitişik elma ağacının altındaki bankta oturmaktadır. Adam, bahçenin tel örgüleri önünde durur ve uzun saç örgüleri olan kızın, güzelliği karşısında büyülenir. Not defterine bir şeyler yazıyormuş gibi yapar, ama gerçekte sürekli kızı gözlemler. Sebze bahçesinde çalışan rahibelerin kendisini gözlediğinin farkına bile varmaz. Adam, kendisi ile bu kız arasında oluşan heyecanı yok etmek istemez, bu yüzden de kızla bir şeyler konuşmak için yanına gitmez. Uygun bir zamanda kendini tanıttığını ve kızla sohbet edeceğini düşünür. Ona, yaptığı seyahatlerden bahsedecek ve bu şekilde ikisi arasında konuşma ortamı sağlamış olacak, içinde yaşadığı dünyadan bahsedecek. Ama kızla tanışmaya karar verdiği anda kız, uzun çorap giydiği bacağına havaya kaldırır ve iki eliyle örgülerini çeker. Kız, konuşa-

madığı için anlaşılmayan sesler çıkarır. Örgülerinden o kadar çeker ki, gözleri kan çanağına döner. İşte o zaman adam, tımarhane arazisi üzerinde olduğunu fark eder ve bir dakika bile beklemeden, kızı tutup eve götüren rahibeleri not defterine bile kaydetmeden oradan ayrılır.

KIRKYAŞINDAKİ ADAM, on iki yıldan beri aynı otobüs hattından geçmektedir. Şimdi eve doğru giderken başına gelen şanssızlığın suçunun kendisinde değil, bir başkasında olduğunu düşünür. Bu on iki yıllık işkenceyi başına saranı tam olarak bilmese de, kim olduğunu bilmediği kişiye bir küfür savurur. Mürver ağacının yapraklarını döktüğü köşeden döner. Tabii ki o bunu hiç görmez. On iki yıl boyunca her gün, Pazar günleri ve tatil günleri hariç, ikindi vakitleri yediği kumanyasını sakladığı yıpranmış bir çantayı kolunun altına sıkıştırmıştır. Genelde kumanyasını hiç yemez. Eve vardığında çocukları yer. Yolun, ailesiyle birlikte oturduğu evine baktığı noktada, başını yukarı kaldırıp bakar. Eşinin yemeği masanın üzerine koyduğunu ve çocukları yataklarına götürdüğünü düşünür. Aniden eşinin bluzunu çıkardığını ve koltuk arkalığına astığını görür. Ocaktan bir fincan kahve alır, içine beyaz ekmek ufalar ve onu kaşıklar. Adam şimdi üşür ve vazgeçip geldiği yolu gerisin geri gider.

Ormanın içinden geçip önünde sebze bahçesi bulunan, tek katlı bir eve sahip olan sevgilisi ile yatağa girer. Aynı anda eşi çocuklara; “Sessiz olun, yoksa Çocuk-İsa* sizlere hediyelerinizi getirmez!” der.

* Çocuk-İsa; (Christkind) Noel geceleri, Çocuk-İsa kılığına girip çocuklara hediye dağıtan birisidir. (Ç.N)

Bir Demir ocağı KASİYER'i kendinden sekiz ya da dokuz yaş daha büyük bir kadınla evlenir. Düğünden kısa bir zaman sonra anlaşmazlıklar başlar. Yatmaları ve kalkmaları sınırsız bir nefrete dönüşür. Sonunda kadın çocuk doğuramamakla bir bağlantısı olduğu sanılan ağır bir hastalığa yakalanır, günden güne iyileşir, fakat aniden konuşamaz hale gelir. Sadece elleriyle kendini ifade edebilir. Evinde her şeyi takvim yapraklarına yazar. Örneğin "Buradan uzaklara gitmek istiyorum!" ya da "Dışarısı çok güzel!" gibisinden... Kendine acınmasından nefret eder. Sonunda bacaklarına ağrılar saplanır ve bacakları tutmaz hale gelir. Bir tekerlekli sandalyeye mahkum olur. Sürekli pencerenin önünde bekler ve kocasının her eve dönüşünde, onu dışarı çıkarması gerekir. Hep aynı yollar. Devamlı... Kadın, adamı sıkılmış yumruklarla tehdit eder. Sürekli yeni evler, yeni ağaçlar, yeni insanlar görme özlemiyle yanıp tutuşur. Üzerine aldığı, kalın kumaştan yapılmış battaniyesiyle ağaçların arasından

uzaklara bakar. Bir akşam yol kenarına yakın bir yerde tekerlekli arabayı iterken, arabayı çevirir ve onu uçuruma aşağı atar. Kadın bağıramaz. Metal araba paramparça olur. Erkek bu olayı hayal eder. İlerde, eşine böyle bir şeyi yapmayı düşünür.

VİYOLONSEL ÇALAN KADIN, kendisi ile operet yöneticisi arasında sadece tiksintinin hüküm sürdüğünü bilir. Buna rağmen her gün aynı saatte onun kapısından içeri girip yatağına girer. Otuz yaşındaki bir kadının kendisini rahatsız eden bu kötü davranışı tüm varlığını ele geçirir ve buna ne kadar karşı koysa da yıkılma süreci, önüne geçilmez bir hal alır. Konservatuarın çatısı altında kendini parçalamak isteyen, içine bir hayvan gibi sokulduğu, birbirini takip eden sonatlar çalar. Sonra, yıkım eserlerini daha büyük enerjiyle çalmak için, inanılmaz bir saygısızlıkla aç kalmaya başlar, günlerce yatakta sarhoş yatar. Her şeyini satar, sadece siyah, boğazı kapalı bir elbiseyle kalakalır. Enstrümanı iki eliyle boğazından tutup parçalar. Her şeyi hızlandırır. Güler. Susar. Operet yöneticisiyle son birlikteliğinden sonra, karanlık bir tünelin içinde, viyolenselini içine yerleştirdiği bir bavulun üzerinde oturup ağlar.

BÜYÜK TOPRAK SAHİBİ, rüyasında, işçilerden birinin, topraktan çok yeri kazdığını ve kazdığı her yerden bir cesedin çıktığını görür. İşçilerine, evinin etrafındaki tüm bölgeyi kazdırır. Altında ceset olmayan hiçbir yer bulunmaz. Şimdi büyük toprak sahibi yüzlerce işçilerine, tüm arazisini kazımalarını emreder. Gerçekten de istisnasız her yer ince bir toprak tabakası altında cesetlerle kaplıdır. Meydana çıkan her cesede bakar, her yaştan ve cinsiyetten bedenler bunlar ve hepsini kendi elleriyle öldürdüğünü hatırlar. Öldürülme korkusu bu suçunu ihbar etmesini engeller. Aklına erkek ya da dişi katili aratma fikri gelir. Bu amaçla yüksek miktarda para ödediği memurlardan bir ekip kurar. Daha birkaç gün sonra bir katil bulunur. Büyük toprak sahibi hiç tanıdık olmayan bu adamın, katil olma ihtimali olmadığını bilmesine rağmen, onu, ölüm cezasına çarptıran mahkemeye teslim eder. Katil idam edilir. Bu şekilde memurlar birçok katil bulurlar. Sonunda, öldürülenlerin sayısı ka-

dar çok katil bulunur. Hepsi idam edilir ve büyük toprak sahibinin arazisine gömülürler. Şimdi büyük toprak sahibi uyanır ve ayağa kalkar. Bu sonbahar kaç tane ve hangi ağaçları kestireceğini tespit edebilmek için ormana gider. Bu soru onu günlerce meşgul etmektedir.

PAPAZIN RAHİBESİ, bir gün hastalanır ve yeniden ayağa kalktığında, insanlar hastalığının beynine vurduğunu görürler. Normal bir insanın, normal şartlar altında hiçbir zaman yapmayacağı şeyleri yapar. Örneğin köy meydanında, bir mersin ağacının çiçeklerinden yapılmış çelengi sallayarak, dilini dışarı çıkarır ve anlaşılmayan sesler çıkararak dans eder. Kut-sal Kudas ayininde aniden ortaya çıktığı sunağın önüne geçip, bir sepetten gül başlarını savurduğu da olur. Ya da Piskoposa, Bakire Meryem'in, kendisine mektup yazan kişinin şu andan itibaren kilisede bizzat oturmasından memnun olacağını patates tarlasında söylediğini belirten bir mektup yazar. İnsanlar ona alaycı değil, endişeli, korkulu bakarlar. Ona hikayeler anlattırırlar. Bunlardan biri de her gece, köydeki herkesin istisnasız uykuda olduğu anda, Mesih'in işkencileri tarafından takip edilerek sessiz, yaralı yerleri kanayarak o yerden gittiği hikayesidir. Bir akşam kilise avlusundaki mutfakta verilen akşam yemeğinde gö-

zükmez. Aranır. Hiç kimse onu bulamaz. Ancak ertesi gün okul çocukları onu, bira imalathanesinin arkasında büyük bir buz kütlesi halinde, donmuş olarak bulurlar. Açık ağzı, yüzünden daha büyük. Her zaman olduğu gibi boğazında kolalı bir yaka var. Kolları açık. Su çabucak donmuş.

AKTÖR, kötü bir sihirbazı oynadığı bir masal oyununda sahneye çıkar. Kendisi bir koyun postuna sokulur ve ayaklarını sıkıştıran çok küçük bir çift ayakkabı giydirilir. Giysi bütün olarak o kadar rahatsız edicidir ki, kan ter içinde kalır, ama bunu kimse görmez ve değil mi ki, çocuklardan başka hiç kimsenin önünde bu kadar zevk alarak oynamaz; çünkü çocuklar, teşekkür borçlu olduğumuz seyircilerdir. Sayıları üç yüz olan çocuklar, onun sahneye çıkmasıyla korkarlar, çünkü onlar sihirbazın tamamen iki farklı hayvana dönüştürdüğü genç çifte hayran olmuşlardır. Tabii ki her şeyden çok bu rengarenk elbiseler giyen genç çifti görmek isterler. Ama o zaman da oyun gerçek bir oyun olmaz ve kısa bir zaman sonra da can sıkıcı olmaya başlar. Çünkü bir masal oyununda her zaman iyi ve farkında olunanı yıkmayı, ya da en azından gülünç duruma düşürmeyi amaçlayan kötüye, farkında olunamayan bir yaratığa ihtiyaç duyulur. Perde ikinci kez açıldığında, çocuklar artık dizginlenemez du-

rumdadırlar. Koltuklarından fırlayıp sahneye çıkarlar ve sanki üç yüz kişi değilmiş de, bu sayıdan kat kat daha fazlamışlar gibi ve aktör maskenin altında ağlamasına ve onlara yalvarmasına rağmen, sert, metalden araçlarla attıkları tekmeleleri ve darbelerini kesmezler ve ona o kadar uzun süre vururlar, o kadar tekme atarlar ki, sihirbaz artık kıpırdamaz hale gelir ve solgun, parçalanmış elleri sahnenin üst kısmında tozlu havaya karışır. Diğer aktörler koşarak gelip arkadaşlarının öldüğünü tespit edince, çocukları korkunç bir gülme alır. Bu gülme o kadar şiddetlidir ki, şiddetinden hepsi aklını kaybederler.

ÇOKÇA GÖLGE, evine dönen bir esnafın üstüne çöker. Irmağın kıyısında ona tecavüz edip, onu yere yıkarlar. Kalkıp yoluna devam etmek istediği anda gölgeler yine gelirler ve onu döverler. Giysilerini çıkarır ve ırmağa sürüklerler. Başını suya sokarak uzun bir bıçağı kulağına dayarlar. Onu boğulana kadar su altında tutmaya çalışırlar. Bir başka yerde baygınlığından uyanır ve çıplak olarak yoluna devam eder. Gölgeleler yine ortaya çıkarlar ve onun boğazını sıkırlar. Onu bir kuyuya, bir bomba hunisine atar ve üstünü toprakla örterler. Tekrar kendine gelip demiryolu boyunca koşmaya başladığında da gölgeler ona saldırıp, karanlığa doğru çekerler. Onların ellerinden kurtulur ve eskisinden daha hızlı koşmaya başlar. Ama gölgeler ona yetişir, onu bıcaqlarlar. Gırtlaklarından kendi adını duyar. Onu birbiri üzerine kapanan iki taş bloğunun arasına atarlar, bu taş bloklar onu ezer. Uyanır ve lambayı yakar. Yatakta yanında eşini bulur. Elbiselerini giyip birkaç saatliğine evini terk eder. Sabahın erken saatlerinde onu

erken saatlerinde onu bisikletinin üzerinde inşaata doğru giderken görürler.

BAŞKAN'ın, onunla karşılaşanların; onunla bovlng oynarken ve bira içerken, geceleyin ve sevişme anında, evet ani değişikliklerin olduğu ve katıldığı parlamento oturumlarında bile herkesin gözünden kaçmayan bir özelliği var. Hiç kimsenin açıklayamadığı, ama delegele- rin gözünden kaçmayan, o kadar da belirgin bazı el hareketleri bu özelliği oluşturur. İnsanlar, bu hareketlerin artık dizginlenemez, ya da dizginlenmek istenmeyen bazı gelişmelerden kaynaklandığını düşünürler. İnsanlar hafızalarında bir görüntüyü gerçek olarak algıladıkları ve bu özelliği ortaya çıkaran anları düşünmüş olmalılar. Gerçekten de herkes meselenin ne olduğunu bilir. Hesaba ekilme korkusundan herkesin içinde bu meseleyi konuşmayı, ya da görüşmeyi bırakırlar. Evet, hatta bilinçli olarak tüm delilleri bile yok ederler. Bu özellik sadece Başkanın gözkapaklarında değil, yağlı, rahatsız gövdesinin farklı farklı yerlerinde de görülebilir. Rüyalarında bile... Bunu gören herkeste, zamanla bu özelliği

kendilerinde görecekləri bir heyecan, gerginlik yaratır. Sonunda onun etkisi altına girerler. Bu özellik şiddetten başka bir şey değildir.

PROFESÖR, kelebekler üzerine yaptığı inceleme esnasında çıldırır. İlk bir akıl hastanesine gönderilir, iki sene sonra ise çılgınlığının dünya için bir tehlike taşımadığına karar verilir ve tekrar serbest bırakılır. Profesörün narin bir bedeni olduğundan onun, bir kelebek ağıyla parkta koşmak gibi ilginç özelliği, oldukça komik gözükür. Neredeyse hiç yemek yemez ve isteği üzerine odasına, üzerine SEVİNÇ kelimesini yazdığı büyük bir kara tahta getirtir. SEVİNÇ kelimesini tahtanın üzerine yazdığı her defasında, zile basarak görevlileri çağırır ve süngerden yapılmış büyük bir tahta sileceği ile onu sildirir. Bunun için her defasında hastanenin profesörlerinden bir tane demir para alır, öyle ki bu demir paralardan artık bir çuval dolusu birikir. Profesör oldukça üzgün olmasına rağmen akıl hastanesinden ayrılmak zorunda kaldığında, SEVİNÇ kelimesinin tahtada yazılı kalmasını rica eder. Oradaki görevlilere bu kelimeyi silme emrini çok zaman sonra kendisinin vereceğini bildirir. Gerçekten

de hastanenin görevlileri, Profesör alınıp kız kardeşinin çiftliğine götürüldüğünde çok üzülürler. Profesör burada gerçi özgür davranabilir, ama akıl hastanesinde kaldığı günlerin anıları ile yaşar. Daha önce olan her şeyi çoktan unutur. Burada, yaz günü bu kırsalda, beyaz ve krem rengi elbiseler giyinir. Çiftçiler onu, kelebek kovalayıcısını atlayarak, zıplayarak tepelerin üzerinde gezinirken gördüklerinde, onunla alay ederler. Bir süre sonra da evden sadece geceleri çıkmak istediğini söyler. Tüm varlığını ona adayan kız kardeşi ve ev doktoru buna kesinlikle izin vermezler. Ama istediğini gerçekleştirir. Işıkları, her ışığı yakalamak istediğini, çünkü ışıktan daha değerli şeyin olmadığını dile getirir. Işıkları toplamak istediğini, onları korunaklı bir yerde saklamak istediğini ve onlar hakkında bir kitap yazmak istediğini söyler. Böylece rahatsız edilmeden geceleri boyunca gezer ve ışıkları yakalar. Bir gece tren yoluna, raylara varır. Kelebek filesini, trenin hızlı bir şekilde gittikçe büyüyen 1-

şıklarına tutar. Işıklar, yanına kadar yaklaştığında, onları hızlı bir hareketle, sıkılmış elleri ile tutuverir.

BOYACI, bir iskemleye çıkmış ve kırk, ya da elli metre yükseklikten aşağıya bakmaktadır. Bir tahtaya yaslanır. Elinde büyük bir meşaleyle boya kabını karıştırırken caddeyi dolduran kalabalığı izler. Tanıdık birilerini bulmaya çalışır, bulur da, ama aşağıya bağırmayı göze alamaz. Çünkü insanlar yukarı bakıp onu gülünç bulurlar. Kirli sarı elbiseler içinde, kafasında gazete kağıdından yapılma bir şapka ile gülünç bir insan! Boyacı görevini unutur, dikey olarak aşağıdaki siyah noktalara bakar. Kendisi gibi gülünç durumda olan başka hiç kimse gelmez aklına. Keşke on dört ya da on beş yaşlarında olsa! Ama otuz iki yaşında! Bunları düşünürken boya kabını aralıksız karıştırmaya devam eder. Diğer boyacılar o kadar meşguldür ki, onun bu hareketleri dikkatlerini çekmez. Gülünç bir adam, kafasında gazete kağıdından yapılma bir şapka! Gülünç bir adam! Korkunç gülünç bir adam! Birden derinliğine ta derine sanki bu düşüncelerin içine düşer, genç adam saniye hızıyla aşağıya çakıldığında,

çığlıklar duyan insanlar kaçışırlar. Ters yüz olmuş kabın üzerine düştüğünü görürler, birden boyacı sarı boyalar içinde kalakalır. Caddeden geçenler kafalarını yukarı doğru kaldırdıklarında boyacı artık yukarıda değildir.

PARA HAVALELERİNİ TAŞIYAN POSTACI, dolu çantasıyla sınırı geçip kaçır. Yüzerek ırmağı geçer ve fundalıktan oluşan ağaç dallarına tutunarak kendini kurtarır. Ayakkabılarını çıkarır ve ormanda yalınayak dolaşır. Köyünden denli uzaklaşırsa, ortalık o denli kararır. Sonunda karanlığa teslim olur. Yosun yüzeylerini sürünerek geçerken dizini feci şekilde yaralar. Kendi zamanlamasına göre çoktan gün başlamış olmalı diye düşünür. Ama karanlık değişmez. Kesilmiş bir ağaç kökünde oturarak attığı çığlıklar bile yankı yapmaz. Sonra birden bağır-maması gerektiğini anlar. Bir ışık görür, bir çiftlik evinin sınır çizgileri... Ona yaklaşır. Para çantasını yedeğine alır. Çantayı açar ve kapar ve sonra yine harekete karar kılar. İçeri girmemeliyim diye düşünür. Açlık başlar ve onu ateşli bir şekilde kuyuya atar. Kuyuya çakılmadan önce uyanır ve ateşler içinde yanan gövdesinin dışında hepsinin bir rüya olduğunu anlar. Ayağı kalkar ve dışarı çıkar. Bir yürüyüş yapar ve sabah saat dörde doğru

bir daha yatağa girer. Yine de ertesi gün, para havalelerini taşıyan postacı olarak yerini değiştirmek istediğini bildirir ve naklini ister. Eşine ise, şehirde kalabalıklar arasında yaşamayı daha çok istediğini, karanlığın orada o kadar büyük olduğunu söyler.

DEMİR YOLU HAT İŞÇİSİ, on yedi yıl boyunca işinde amirlerinin memnuniyetini kazanmış ve bu işten kazandığı parayla istasyon yolu altında küçük bir ev kurmuş; eve dönüşte marşandizden, içinde kesilmiş domuzların asılı olduğu açık bir soğutma vagonu görür. Sürekli bu vagonun yanında duran gümrük memurları şimdi ortada gözükmediğinden, meraklı bir şekilde vagonun ne denli soğuk olduğunu kendi gövdesinde denemek amacıyla vagona biner. Yere konulmuş bir odun üzerine oturur ve uykuya dalar. Adam, gümrük memurlarının kendini fark edemeyeceği bir yerde oturduğundan, onlar tarafından fark edilmez ve memurlar kontrollerini bu işçi, vagona girmeden daha önce yaptıklarından kapıları mühürlerler. Dört gün sonra demir yolu hat işçisini son istasyonda, domuz kadvralarının altında, bir odun üzerinde oturmuş olarak ölü bulurlar. İlk onun donduğunu düşünürler. Ama sonra iş elbiseleri üzerinde olan ve hakkında hiçbir şey bilinmeyen adamın donmasının söz konusu

olamayacağını, çünkü vagonun soğutma sisteminin çalışmadığını ve derin bir araştırmadan sonra, domuz etlerinin bozulduğu ve artık yenecek durumda olmadıklarını keşfederler. Ölüyü yükleme rampasına taşıyan adamlar, onun kaldığı vagondan çıkamama ve içerde donarak ölme korkusundan kalp krizi geçirdiğini anlarlar.

LOKANTA SAHİBİ, eşi ve iki kız kardeşi ile evinin önünde, kan sucuklarını uzun bir bağırsağa doldurmakla ve kurumaları için onları asmakla meşguldür. Lokanta sahibi arpa ununun sucuklara eklenmesiyle, kendisine izin verilenden daha fazla kan sucuğu elde eder, ama bunu kimse bilmez. İş bittiğinde ve gün boyu süren kesimden kalan bölümleri de yıkadıktan sonra eşi ve kız kardeşini yatmaya gönderir. Kapının önünde hava alıp, gelecek pazar günü evinin önündeki bahçede düzenleyeceği kilise gününde, masaların nasıl yerleştirileceğini düşünürken, intihar edeceğini bildiren bir sarhoş gelir. Lokanta sahibine kendini, önüne çıkacak ilk ağaca asacağını söyler. Lokanta sahibi buna güler, kapısını sür-güler ve yatar. Ertesi gün iki atış poligonunu bahçeye taşıırken, bir gün önce konuştuğu sarhoşu, elma ağaçlarının birinde asılı olarak bulur. Gerçekten de kendini asmıştır. Pazar günü burada kilise günü olacağı için lokanta sahibi olayı bildirmek amacıyla hemen jandarmaya

koşmaz, cesedi ağaçtan keser ve çimlere düşmesini sağlar. Atı arabaya koşar ve cesedi yükler. Hızlı karar vererek bu cesedi evinden yarım saat uzaktaki ormana götürür. Cesede demir tekerlek bağlayıp, onu ormanın arkasındaki küçük göle atar. Bu şekilde kilise günü gölgelenmeden gerçekleşir. İnsanlar atış poligonları ve açık büfede keyif çatarlar. Hiç kimse, günlerce aranan ama çabucak unutulmuş, komşu beldeden gelme bu sarhoşla ilgili bilgi edinemez.

Giyotine benzeyen bir MAKİNE, yavaş akan bir plastik kütleden büyük parçalar kesmekte ve bir kat altta devinerek, bu kesilmiş parçaları kontrol eden ve onları büyükçe bir kartonla saran yardımcı kadın işçilerin oturduğu hareketli bir şeride düşürmektedir. Makine henüz dokuz haftadır işlerliktedir ve fabrikaya teslim edildiği o eğlenceli günü orada bulunan hiç kimse unutmayacaktır. Sadece kendisi için yapılmış özel bir demir yolu vagonuyla fabrikaya getirilmiş ve konuşmacılar bu makinenin teknolojinin en büyük ürünü olduğunu vurgulamışlardır. Fabrikaya vardığında bir bando ile karşılanmış, işçiler ve mühendisler onu şapka çıkararak selamlamışlardır. Düzenli olarak her on dört günde bir özel yağlarla bakım altına alınması gerekmektedir ve bu iş için de bir işçi çelikten basamakları tırmanıp yağı bir kapakçıktan ağır ağır boşaltmak zorundadır. Bu işçiye, yapacağı iş en küçük ayrıntısına dek anlatılmıştır. Yine de talihsiz bir şekilde işçi kız, kayar ve kafası kopar. Kızın başı

plastik parçaları gibi patlayarak aşağı iner. Akan şeritte çalışan kadın işçiler o kadar dehşete kapılırlar ki, hiçbiri bağıramazlar. Alıştıkları üzere kızın kafasına plastik parçalarına yaptıkları işlemi yaparlar. Sonuncu işçi, kopuk başı alıp bir kartona yerleştirir.

GENÇ ADAM, ihtiyar adama yalnız olduğunu ispat etmeye çalışır. Ona, şehre insanları tanımak için geldiğini, ama şimdiye kadar bir insan bile tanıma fırsatı bulamadığını anlatır. İnsanların güvenini kazanmak için çok farklı yöntemler kullandığını söyler. Ama bu hep ters tepmiştir. İnsanlar gerçi onun konuşmasına izin vermiş ve onu dinlemişler, ama onu anlamak istememişlerdir. Onlara hediyeler sunmuş, çünkü hediyeler insanlar arasında dostluğu ve sadakati sağlayabiliyormuş. Ama insanlar hediye kabul etmiyor ve onu içeri almıyorlarmış. Günlerce kendisini neden istemediklerini düşünüp durmuş. Bunu bir türlü anlamamış. Hatta insan kazanmak için değişmiş, bir şu bir bu kılığa girmiş, kendisini değiştirebilmiş ama bu şekilde de insan kazanamamış. Böylece kendi evinin kapısının hemen yanında oturan ihtiyar adama öyle kaba yollarla telkinde bulunur ki bundan kendisi de utanır. Sonra bir adım geri çekilir ve ihtiyar adamın kılının bile kıpırdamadığını görerek, onda dikkatini çeke-

cek bir şeyin olmadığını düşünüp, odasına gider ve üstüne bir yorgan çeker.

Yaşantısı büyüklerin yaşantısından daha fazla yöntem içeren ÜSTÜN BAŞARILI ÖĞRENCİ, rüyasında, ödev olarak kendine verilen hesap işlemini yapamadığını, öğretmen ödevleri istediğinde de, hesabın çözümünü bulamadığını görür. Öğretmen, öğrenciyi sınıfın önünde hesaba çeker ve durumu ailesine haber vereceği tehdidinde bulunur. Ona zarar vermek isteyen okul arkadaşları da zayıf gövdesini bir kanala atarlar. Bütün gücüyle çabalayıp bu kanaldan kendisini zar zor kurtarır. Ertesi gün kendisinde okula gidecek cesareti bulamaz ve okul başladıktan sonra, on dakika giriş kapısında oturur. Geri döner ve okulu asar. Bir parkta yolunu şaşırır ve aniden orada, okulda görevli hademe tarafından bulunur. Hademe, olayı okul yönetimine haber verir. Terli ve yarı çıplak bir halde rüyasından uyanır ve ebeveynlerinin yatak odasına gider. Annesi ve babası ne kadar zorlasalar ve ne yapsalar onu rüyası hakkında konuşturamazlar. Rüyasını anlatmayı hep reddeder.

GÜÇ SAHİPLERİ, ona bir kitapta, nelerden bahsedildiğini incelemeyi için bunu anlayamadığı uzunca bir bölüm okumasını emrederler. Ona sürekli parçanın içeriğinin basit olduğunu ve o yüzden de anlaması gerektiğini tekrar etseler de, parçayı bir türlü anlamaz. Bunun üzerine onu, ona kolay gelen daha farklı sorular cevaplaması gereken bir başka odaya gönderirler. Orada sorular öyle kolaydır ki, o bile bu soruları kendisine soranlara sorabilir. Sonunda en önemli soru gelir ve onu cevaplamak için ne kadar çaba sarf etse de, bunu başaramaz. Güç sahipleri ona, on birinci ve on üçüncü saatler arasındaki zamanı bırakırlar, sonra soruyu cevaplanamamış olarak kabul ederler. Probleminin çözümü için onu bir başka kata gönderirler. Ona şimdi arayacağı bir kapı numarası söylerler. Saatlerce arar. Yorgunluktan ölse de aramaya tekrar başlar, çünkü bu kapı numarasını bulmaktan başka bir seçeneği yoktur. Sonunda bayılır. Uyandığında otuzdördüncü kattadır ve hala kapı numa-

rasını bulamamıştır. Aramaya devam eder. Avlular uzundur. Belirlenemeyen bir noktada karanlığa açılırlar. Bu yüzden altmış dokuzuncu kata çıkmak için günler harcar. Ama yetmişinci ve yetmiş beşinci katta da, yukarıya çıktıkça kapıyı bulma ihtimali artmasına rağmen, bu kapı numarasını bulamaz. Aradığı numara her kapıda olabilir. Daha hızlı ilerleyebilmek için elbiselerinden kurtulur. İki ya da üç kapı numarasına birden bakabilmeyi mümkün kılan yeni bir yöntem geliştirir. Sürekli esrar alabilme düşüncesi ona doksan dokuzuncu ve yüz onuncu katta tahmin edilemeyen güçler verir. Yüz on beşinci katta artık iflas eder. Ama insansı bir ses ona, bu binanın sadece dört katının daha kaldığını söyler. Bunun üzerine tekrar kalkar ve kalan yolu kat eder. Son kapı numarasına vardığında güç sahiplerinin kendisine verdikleri bu numaranın hiç var olmadığına inanır. Gerçekte aradığı numarayı bile unutmuştur. Güç sahiplerinin kendisini aptal yerine koyabilecekleri korkusu ile

yukarıda durur ve kendisini bir gübre kabında gizler. Ancak aylar sonra onu bulabilirler.

BÜRO MEMURU eve gitme düşüncesindeyken köprü başlangıcında duyduğu erkek sesini tanık gösterir. Bu ses, der, kendisini hırsızlık olarak da adlandırılabilecek eyleme teşvik etmiştir. “Ses o kadar etkileyiciydi ki, ona kapıldım. Ama belki de siz, sayın baylar, böyle bir ses tarafından büyülenmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Bu sesler insana hayret verici gelir.” Eve dönüşünü tüm ayrıntıları ile anlatır. Evet, der kendi kendine, bunu da anlatmalıyım bunu da ve en küçük ayrıntısına kadar anlatmalıyım. Yüzünde olayı tekrar hatırlamanın verdiği korkunç bir sıkıntı vardır. Küçük mesleklerde olan bu tür insanlar her gün mahkeme huzurunda dururlar ve onların verdikleri ayrıntılı bilgiler, dinleyicilerin canını sıkar. Büro memuru böyle yaşamayı hiç ama hiç istemediğini “ama bir defa alındıktan ve ona sahip olunduktan sonra da, onu ne mahvedebilir, ne de parçalayabilirsiniz!” der. Daha çocukken çokça haksızlıklara uğramış, yoğun çabalarla öğretmenlerinin dostluğunu ka-

zanmaya çalışmış, ama zamanla bu tür hareketler ona anlamsız gözük müştür. Bir büroya girmiş ve zamanla ihtiyarlamıştır. Evlenmiştir, çünkü kendi türündeki bütün yaşlıları da aynı şeyi yapmıştır. Eşini de bir araba sürücüsünün dikkatsizliği yüzünden kaybetmiştir. İhtiyar adamdan çantayı nasıl çalmaya çalıştığını anlatırken “Şuna inanıyorum ki” der “çantayı kapıp kaçma söz konusu olduğunda bunu yapmak istemedim. Bunu hiç yapmak istemedim. Hayır!” der. “Ama o bunu anlamadı ve bağırmaya başladı. Bağırmaktan başka bir şey yapmadı. Kaçabilecek durumdayken kaçmadım. Bu suçsuzluğum için yeterli bir delil değil mi? Kendimi sanki bu adamın bir parçasıymışım gibi hissettim. Adama neden kaçmak istemediğimi anlattım, ama o beni dinlemedi, Sayın Mahkeme Heyeti, anlattıklarım doğru. Hepsi doğru. Yalan dahi olsa doğru. Sayın Baylar!” der. “Bu tabiat olarak iyi bir insan olduğumu, belki mükemmel bir insan olduğumu gösterir. Bunu göz önünde bulundurmanızı is-

tirham ediyorum!” Mahkeme ona anlayış göstermez, hele de sanık tarafından uydurulan bir erkek sesine hiç anlayış göstermez. Ona yirmi senelik hapis cezası verir. En ağır cezayı, çünkü konu gasptır.

Kırk seneden beri köyde yaşayan ama bu zaman içinde hep yabancı kalan ve kaldığı yeri sadece küçük değil, tapu sicilinde kayıtsız çiftlik haline getirdiğinden, kendisini çiftçiler ve köylüler arasında hiç kimsenin ciddiye almadığı ve herkesin hor gördüğü BACA TEMİZLEYİCİSİ, içki aleminin yapıldığı bir birahane-den evine döner. O kadar sarhoştur ki yolunu şaşırır ve evine giden yolun tersine doğru ilerler. Sabahın erken saatlerinde çiftçilerin sağım arabası için süt kaplarını yerleştirdiği masanın bulunduğu yerde ceketini çıkarıp atar. Birkaç adım ilerde donup kalmasına neden olan bir şey keşfeder. Caddenin ortasında hiç şüphesiz ölü bir adam bulur. Baca temizleyicisi bunu fark etmez ve ona eğilir. Ölü çiftçi, sanki en iyi arkadaşı ve eve dönüş yolunda uykuya yakalanmış birisiymiş gibi onunla konuşur, ölüyü öper ve onu bulduğundan dolayı mutlu olduğunu, şimdiye kadar korktuğunu ama şimdi artık korkmadığını söyler. “Hiç kimse beni istemiyor!” der ölü çiftçiye. Yerde yatan

bu adam hakkında iyi niyetler beslermiş. O yalnız iyi niyet beslermiş. Gerçekten de baca temizleyicisi ölüyü tanımaktadır. İsmiini söyler. Etrafında biraz sendeleyerek yürür, sonra ölüyü o kadar cadde kenarına çeker ki, ölü dereye yuvarlanır. Ölü şimdi büsbütün karlarla kaplıdır. Onun yanına uzanacağını ve onunla yatacağını söyler. Bunu yapar da... Ölünün yanına uzanır ve sıcacık gövdesini ölünün çoktan kaskatı kesilmiş gövdesine sımsıkı sarar. Hemen uykuya dalar.

SİĞİR ÇOBANI, çevrenin tüm sığırlarını alabilecek kadar zengindir ve T'ye doğru yolculuğa çıkar. Üç ayaklı bir tabure üzerinde oturarak, diğer sığır çobanlarının her yönden sürüp getirdikleri sığırları satın alır. Zamanla sığır sahipleri, sığır sayılarını ona kendileri gelip söylerler. Diğer sığır sahipleri ona artık şimdiye kadar hep yaptıkları gibi basit bir sığır çobanı gözüyle bakmazlar, hatta zengin evlerine bile davet ederler. Sığırların her türlü bakımını yerine getirebilmek için bir de büyük bir alanı kiralayarak işletmeye başlar. Sığırların yemlenmesi ve ineklerin sağılması için yardımcılar tutar. Sonunda bütün çevrenin tüm sığırlarına sahip olduğu için hiçbir insan, bir tek sığırla dahi olsun yanına gelmez. Herkes, hiç kimsenin ahırında bir sığır bile kalmadığını dile getirir. Bu onun, yörenin en zengini olduğunun da kanıtıdır. Bir süre sonra ahırına sığmayacak kadar çoğalan sığır sürüsü sıkışarak rahatsız olmaya başlar, içinde bulunduğu bu korkunç duruma sebep olanın kendisi oldu-

ğunu anlar. Belli bir zaman sonra, yem veren işçiler artık bu dar yere tıktırılmış, çokluğundan görülmeyen sığır sürüsüne sokulamazlar ve sürü acıkıp huysuzlaşarak bir yerde toplanmaya başlar. İki şişmiş inek karnı, kendini kaybetmiş sığır çobanını ezeceği anda, sığır çobanı, gitmesi gereken T adlı yere bakar ve sıcak çiftlik yolunda önünde yürüyen sığırın kuyruk sokumu kemiğine öyle bir vurur ki, sığır acıyı yok eden bir ses çıkarır.

TÜTÜN DÜKKÂNI SAHİBİ KADIN, büfesinden dışarıya, gri gömlek giymiş işçilerden oluşan büyük bir topluluğun günde iki kez toplandıkları ve otobüslerini bekledikleri, kanalla mezarlık duvarı arasında kalan yere bakmaktadır. Saat daha akşamın altısı olduğundan şimdi bu yerde her ne kadar cinler cirit atsa da, altı ya da yedi dakika sonra burası insanlarla dolacak, ortaya çıkan gri kalabalık arasında insan boğulacak hale gelecektir. Sel gibi akan işçi kalabalığı burasını doldurup taşıracaktır. Büfe bir ada gibi bu gri kitlenin arasından sivrilip çıkacak. Gençler kuyrukta ilk sırayı alacak, ihtiyarlar ise sona kalacaktır. Onüç sene boyunca kadının, gözetleme deliğinden seyrettiği bu manzara hiç değişmemiştir. Dolaptan bir paket tütün alıp tahtanın altından müşteriye verdikten sonra yuvarlak, şişman yüzünü dirsekleri ile destekleyen kadın, gökyüzüne doğru yükselişini tam olarak göremediği, karşıdaki büyük ağaca bakar. Sutyeni dolgun göğüslerini ancak dizginleyebilmektedir. Yine de bu

göğüsler insanda her an dışarı fırlayacakmış gibi bir duygu uyandırır. Böylece bu sessiz dükkanda işletmeci kadın, sevgilisini beklemektedir. Kendisinden yirmi yaş büyük, daha şişko ve daha dolgunca sevgilisi de herkes gibi fabrikada çalışır. Bir süre daha yerinden kıpırdamadan dışarıdaki olayları izleyen kadın, sisle kaplanmış, dumana boğulmuş bu görüntüden tiksindir. Sonra kurallara aykırı olarak birdenbire şiddetli bir şekilde yaylı perdeyi aşağıya çeker, kasayı boşaltır, parayı dikkatlice çantasına koyar ve büfeyi terk eder. Köprüden ve sokak aralarından geçer. Arkasında şimdi, açılan her kapıdan fişkırان işçilerin çürük kokusu, boğazına kadar varan bir tikslenme uyandırır.

OKUL MÜDÜRÜ, öğretmeni yanına çağırır ve ona öğrencilerinden birine kötülük yaptığı suçlamasında bulunur. Öğretmene, bu durum karşısında ne söyleyeceğini bilemediğini ama başka bir köye naklinin kaçınılmaz olduğunu söyler. Bir ihtimal öğretmen olarak sürdürdüğü görevi bırakmak zorunda kalacaktır. Mecburen ilin okul müdürüne bu durumun haber verilmesi gerekmektedir ve bu halde de durum şimdikinden daha kötü sonuçları da beraberinde getirecektir. Öğretmen, kendini haklı çıkaramaz, sadece öğrencisine kötülük yapmadığını dile getirir ve okul müdürünün detaylarıyla anlatmaktan bile yüzü kızardığı böyle bir davranışı, aklının ucundan bile geçirmediğini söyler. Öğretmen kendisini ne kadar savunsa da bunun hiçbir yararı olmaz. Müdür, görevinden hemen uzaklaştırıldığını söyler ve sürekli alışkanlık edindiği gibi tokalaşmak için elini bile uzatmadan onu gönderir. Öğretmen suçlu olmadığının bilincinde olduğundan zamanla suçsuzluğunun ortaya çıkacağını

ve uzaklaştırılma zamanını bir tatil olarak geçirebileceğini düşünür. Bu asılsız söylentinin, okulun dışına bile taşmayacağını düşünür. Ama yanılır. Söylenti çok çabuk yayılır ve hatta şehrin yerel gazeteleri bile bu olayı haber yaparlar. Gazeteler, bu öğretmen gibi birini hapse sokmak gerektiğini söylerler. Böyle birisine hiçbir ceza fazla olamaz. Gençliği, hele de çocukları her şekilde ondan korumak gerekir. Öğretmen yeni evlendiğinden, içinde bulunduğu durum onun için iki kat daha kötüdür. Suçlamaları duyduğunda eşi ona inanmaz ve onu terk eder. Uzaklaştırma kararından tam dört gün sonra öğretmen, bölge mahkemesinden bir çağrı alır. Hiç kimse duruşmadan önceki günlerde onun ne yaptığını bilmez, kesinlikle ortalıkta görünmez. Bu arada, artık hikayesi, herkes tarafından bilinir. Ev sahibi taşınmasını ister ve daha önce ödediği kaparosunu geri verir. Duruşmadan bir gün önce cesedini, taşkın akan ırmakta, yaşadığı yerden on yedi km uzakta bulurlar. Araştırıldığına gö-

re intihar etmemiş, şanssız bir şekilde ırmağa düşmüş ve boğulmuştur. Şimdi ise öğrenci ortaya çıkar ve tüm bu anlatıklarının gerçek olmadığını, onları uydurduğunu, öğretmenden intikam almak için böyle bir şey yaptığını söyler.

DİKTATÖR, yüzün üzerinde adaydan kendine bir ayakkabı boyacısı beğenir. Ona, ayakkabılarını boyamasının hari-cinde hiçbir şey yapmaması görevini verir. Bu köylü adama iyi gelir ve hızlı bir şekilde kilo alır ve geçen zamanla tıpatıp sadece ve sadece emrine verildiği diktatör efendisine benzer. Belki de bu bir bakıma ayakkabı boyacısının diktatörle aynı yemekleri yemesinden kaynaklanır. Kısa bir zaman sonra diktatör gibi aynı büyük burna, saçları döküldüğünden sonra da aynı kafaya sahip olur. Kalın bir ağzı olur, gülümsediği zaman da dişlerini gösterir. Bakanlar ve diktatörün güvendiği en yakın adamları, herkes, ayakkabı boyacısından korkarlar. Akşamleyin çizmeleri çaprazlar ve bir çalgı çalar. Ününü tüm memlekette duyuran ailesine uzun mektuplar yazar. “Diktatörün ayakkabı boyacısı olduğunuzda, ona en yakınsınız demektir!” der insanlar. Gerçekten de ayakkabı temizleyicisi diktatöre en yakın olanlardandır, çünkü sürekli kapısının önünde durmak ve hatta orada

yatmak zorundadır. Hiçbir şekilde bulunduğu yerden uzaklaşamaz. Kendini yeteri kadar kuvvetli hissettiği bir gece ansızın diktatörün odasına girer, onu uyandırır, yumruğu ile öyle vurur ki diktatör cansız bir şekilde kalakalır. Hızlı bir şekilde elbisesini çıkarır, onları ölü diktatöre giydirir ve kendisi de diktatörün kıyafetlerini giyer. Diktatörün aynasının karşısında gerçekten de diktatöre benzediğini tespit eder. Ani bir kararla kapıyı açıp ayakkabı temizleyicisinin kendisine saldırdığını haykırır ve kendisini kurtarmak için onu vurup öldürdüğünü söyler. Cesedin uzaklaştırılmasını ve geride kalan ailesine haber salınmasını emreder.

İKTİDAR'ın evinde bayram olarak da adlandırılabilcek büyük bir vaftiz töreni vardır. Ülkenin her tarafından taşralı soy-lular ve odun tüccarları burada bir araya gelirler. Ormanın üzerinde, hatta kırsalı bile, dakikalarca tehlikesiz fırtına havasına sokan donanma fişekleri patlatılır. Şimşekler, ormanın sınırlarını kaldırırlar. Öğleden sonra bir yığın şampanya, şarap, şnaps ve Fransız konyağı aldırılmıştır. Kendisi de baron olan aşçı kadın, öfke ve heyecanın dinmesini sağlayan resmi akşam yemeğini pişirerek hazırlar ve bir yığın beyaz ekmek keser. Bir bando grubu gösterişli evden ırmak kıyısına kadar uzanan parkta müzik çalar. Bu tarz etkinliklerden faydalananlar hep aynı insanlar olsa da, dışarıda duran birileri için, hazırladıkları bu şenliğe yukarıdan bakmak onlar için bir mutluluk sebebidir. Akşam saat yedide başlayan şenlik bir hokkabaz ve bir şairin de farklı becerilerini sergiledikleri ile devam eder ve gece 11.30'da, bu saate kadar vaktini kocası ile birlikte Maierhof yakınlarında geçiren

genç bir annenin sahneye çıkması ile doruk noktasına ulaşır. Eğlenceli bir şekilde devam eden vaftiz töreni tüm ülkenin en başarılı bayramı olarak değerlendirilir ve tören saat sabahın dördünde biter. Bu sıralarda genç anne Akça ağacın önündeki küçük odada yeni doğmuş oğlunun, ağır Şam kumaşından bir yorgan altında boğulup öldüğünü tespit eder. Suçun dadıda olduğu anlaşılır.

ZANGOÇ kendisini, sunak önündeki koro iskemlelerinde dururken görür. Mumları yaktığı her seferinde cılız gövdesi sütunların arasına sıkışıp kalır. Oraya koşar. Tam kendisini yakalayacağı anda görüntü kaybolur. Kudas ayininden sonra da durum aynen devam eder. İnsanlar gidine mumları söndürür ve kendisini iskemle sıralarının üzerinde gezinirken görür. Bu görüntüsü kendisinde o kadar korku uyandırır ki ağlamaklı bir şekilde sunak basamakları üzerinde çöküp kalır. Hiç kimseye yaşadıklarını anlatmaz. Kendisi ile birlikte yıllarca aynı yatağı paylaşan eşine bile başından geçenleri anlatmaz. Yine de ne yaparsa yapsın bu durumu tam olarak gizli tutamaz. Herkes onda bir değişiklik görür. Onun daha cılızlaştığını, iskambil oyunlarında hiç kimsenin yapmadığı hataları yaptığını görür. Öğleden sonraları kendisini bir odaya kapayıp, rahibin, evinin önündeki posta kutusuna belli aralıklarla bıraktığı eski gazeteleri okur. Eşiyle sadece yemek vakitleri karşılaşır, eşi de diğer kadınlar

gibi, çektiği acılar konusunda onu uyarır, durumu bilmediği halde onu bu konuda uyarmayı denemez. Nihayet Paskalya pazarında olan olur ve gün geçtikçe kendisine benzettiği bu gövde tarafından, başına bir darbe alır ve yere düşer. Kiliseye hiç kimse gelmeden toparlanıp kalkar ve kanayan başını bağlar. Ona ne olduğunu soran rahibe ise ayağının kaydığını dile getirerek “düştüm” der. Paskalyadan birkaç gün sonra kiliseye gelenler onu başı yarılmış halde  l  olarak bulurlar. Bugüne dek onu kimin öldürdüğünü, kimse bilmez. Çünkü hiç kimse bir diğerine, hele de kendisine karşı şüphe taşımaz.

BÜYÜK ÇİFTLİK SAHİBESİNİN BAYAN KÂHYASI, kırk yumurta çalmakla suçlanır. Bu suçlama karşısında bir tek yumurta bile çalmaya ihtiyacının olmadığını belirten bayan kahya yumurtalarını şehirden aldığını söyler ve bunu reddeder. Çiftlik sahibesinin kendisini böyle acımasız ve aşağılayıcı bir durumla suçlama fikrine nasıl olup da kapıldığını anlamadığını söyler. Yirmi seneden beri onun için çalıştığını ve hep de ‘ağır işlerde’ çalışmak zorunda kaldığını söyler. Bu yirmi sene boyunca aralarında hiçbir sorun çıkmadığı halde sahibesi kendisini yumurta çalmakla suçluyormuş. Ve o gece bayan kahya, çiftlik sahibesinden intikam almak için çiftlikteki tüm çiçeklerin başlarını koparır.

BİRKAÇ İNSAN, bir kuyu kazmak zorundadır ve bu işi yaparlarken makineli tüfekli iki asker tarafından denetlenirler. Söz konusu olanın tanınmış bir aile olması, kuyu kazanların her hareketlerini aralıksız dikkatle takip eden bu iki üniformalı için hiçbir anlam ifade etmez. Saat sabahın dördü ve hava buz gibidir. Orman, gittikçe büyüyen kuyunun üzerine, her iki askerin sabırsızlıklarından dolayı bir gölge eli uzatır. Tüm sahne sessiz bir şekilde akıp gider. Sadece kürek sesleri ve yığınlardan aşağı yuvarlanan toprak külçeleri duyulur. Kuyu yeterli dercede büyük olduğunda, kazıcılara kuyunun kenarına çekilip sırtlarını ormana dönmeleri emredilir. Makineli tüfeklerle tarandıktan sonra birbirleri ardına yüzüstü kuyuya düşerler. Kısa süre sonra altı askerli bir grup ile bir subay çıkagelir. Sivilleri öldürüp kuyuya atan bu iki asker şimdi kurbanları gibi, kuyunun kenarında hazır pozisyonda zorla bekletilir ve başlarına tüfekle vurularak yere serilirler. Kısa bir süre sonra güneş çıkar, ölenlerin

üzerine toprak verilir ve bu yer insanlar tarafından terk edilir.

GÜMRÜK MEMURU, bodurluğu yüzünden çevredeki çocuklar tarafından alay edilerek aşağılanır. Ona küfürler söylerler, ağaçta zıplayarak ona kestane atarlar. Öyle ki gümrük memuru çoğu zaman ağrılarından tahta karyolasında kıvrılıp kalır. İnsanları sever. Şayet bacakları uzun ve üst gövdesi biraz daha büyük olsaydı kendisi de herkes tarafından sevilirdi. Böylece kendini gitgide daha fazla toplumdan gizlemeye başlar, boş vakitlerini kasabaya gitmek yerine, ya arkadaşları ile, ya da gümrük bahçesinde yalnız başına geçirir. Belli bir zamandan sonra hiç alışılmadık bir şey düşünür ve bundan kimseye bahsetmez, çünkü kendi kendine, insan, aklına gelen en iyi fikirleri kendine saklamalı diye bir fikir yürütür. Geceleri kendisine bir ordu bulmuştur, ama bu ordu ona hizmet etmekten ziyade kendisine düşman bir ordudur. Bu düşman ordu, köprünün yanındaki gümrük evine doğru sıralanan bulvar ağaçları, dizi dizi otlaklar, keçi boynuzu çalılıkları ve yılan otlarından oluşmaktadır.

Her gün, hiç kimseye belli etmeden böylesine kuvvetli düşman topluluğundan kaçmak onun için kolay değildir. Ama bir yandan da, enerjisinin büyük bir bölümünü alıp götüren bu stratejiden başka bir şeye de ihtiyacı yoktur. Rüyasında bunu sayıklar, ama diğer gümrük memurları meselenin ne olduğunu anlamaz. Yalnız bu adamın kendilerine eskisinden daha az ihtiyacı olduğunu fark ederler. Kasaba ziyaretlerini büsbütün bırakır. Sadece bulvarda, otlaklarda, keçiboynuzu çalılarında, yılan otlarının yanında görülür. Bu yerlerde İskender gibi, Napolyon gibi davranır. Akşamleyin çok yer ve şişmanlar. Heyecandan sinir krizi geçiren gümrük memuru, bir gün tabancasını kaldırır ve şarjörü bitene kadar, vahşice bulvar ağaçlarına ateş eder. Olay diğer gümrük memurlarının gözleri önünde gerçekleştiği için elinden tabancasını alıp, onu hücreye kapatırlar. Akşamın geç vakitlerinde askeri elbise giyen iki adam tarafından götürülür.

HAYATTA KALAN, şunları not alır: Savaşın sonlarına doğru, ölüm kendilerini tehdit ettiğinden, şehrin iki dağına, içine insanların doluştuğu bir yer altı yolu açarlar. Sırf bu yollara girdiklerinden savaşta ölmezler, sağ kalmayı başarırlar. Önce gün ışığına çıkmaya cesaret edemezler. Şüphe içinde, aralarında kendileri için değersiz ve zayıf gördüklerini, sonunda çocukları da, kapıyı açıp dışarı çıkarırlar. Öğleden sonra, içinde bir çoğunun az oksijenden dolayı boğularak öldüğü, yer altı yollarını sessizce terk ederler. Gönüllü olarak ölümleri dışarı çıkarır ve çıkış kapılarına yakın yerlerde gömerler. Savaş bittiğinde ise hiç kimse-nin kavrayamadığı bir olay gerçekleşir: Yer altı yollarını kapamazlar ve alışkanlık edindikleri gibi içeri girerler. Her gün aynı vakitte... Yaşadıkları sürece yer altı kuyularına girip girip çıkarlar.

DİKKAT YAZAR VAR

Jurek Becker

Almancadan Çevirenler: Şahbender Çoraklı-Ahmet Sarı

*

85 syf.

Jurek Becker 1989 yılının yaz tatilinde Frankfurt/Main’da, Johann Wolfgang von Goethe Üniversitesi’nde Konuk Doçent olarak ders verdi. Bu derslerde de görüleceği gibi amacı, edebiyatın temellerinden ve giderek yok oluşlarından; edebiyatın istenilen ve de gerçek olan sonuçlarından; sadece okuyucu için olan sonuçlar değil, yazar için de olanından; Batı ve Doğu Almanya gibi ülkelerin yaşamında edebiyatın öneminden; yazarların ister suçlu, isterse kurban olarak oynadıkları rollerden bahsetmektedir. Becker, sansürün eline sopa tutturulmuş, resmi teşekkül haline gelen bir aptallık olduğunu söylüyor. Ona göre Fikirler Tarihi, sansürün doğru denilebilecek hiçbir görüşü savunmadığını ortaya koymaktadır. Bunun hiçbir istisnası yoktur. Onlar her zaman haksızdırlar. Sansürü, sadece sansürcünün yapmadığını hareket noktamızın başına alırsak, insanın bizzat kendisinin bile kendi yaşantısı üzerinde acımasız bir sansürcü olduğunu da görürüz.

Dikkat Yazar Var, hem okuyucu hem de yazarlar için ciddi uyarılar içermektedir.

BABİL YAYINLARI

KISIR VE DİĞER ÖYKÜLER

Mihail Nuayme

Arapça'dan Çeviren: Kenan Demirayak

*

107 syf.

Halil Cibran ile birlikte Amerika'daki "Kalem Birliği" adlı Edebiyat Derneği'nde edebi çalışmalar yapan Mihail Nuayme Arap Göçmen Edebiyatı'nın en önemli isimlerinden biridir. Öykü alanında bu kitabıyla zirveye çıkan ve kendisine haklı olarak "Arapların Maupassant"ı dedirten yazar, öykülerinde batılılaşma sorununu, geleneksel değerler ile modern değerler arasındaki çatışmayı, doğu toplumlarında yaşanan kız çocuğunun/kadının aşağılanması ne kadar insanlık dışı bir düşünce olduğunu, zengin bir insanın aradığı mutluluğu bir türlü bulamayışını, doğu toplumunun çocuğu olmayan bir kadına bakış açısının ve kadının ızdıraplarını ve nihayet acı sonunu derin psikolojik tahlil ve tasvirlerle ortaya koymaktadır. Özellikle Cibran okuyucuları, Nuayme'yi okurken büyük zevk alacaklardır.

B A B İ L Y A Y I N L A R I

METOT ÜZERİNE KONUŞMA

Descartes

Fransızca'dan Çeviren: İbrahim Ethem Mesud
Sadeleştirerek Yay. Haz.: Ali Utku-Kemalettin Kuzucu

*

123 syf.

“Bildığınız gibi Descartes, kitabının ilk satırında, akıldan söz eder. Daha sonra sırası geldikçe doğa güçleri ve felsefeden bahseder. Maarif Nezareti’nin o zamanki ‘Encümen-i Teftiş ve Muayene’si, bu gibi meselelerden, yani felsefeden, akıldan, doğa güçlerinden bahseden bir eserin yayınlanmasına müsaade edilemeyeceğini bildirdi. Bereket versin, Encümen başkanı Hamdi Bey ve üye Azmi Bey beni tanırlardı. Bunların yardımı ile yakayı güç kurtardık ve müsaade aldık. Yalnız şunu söyleyeyim ki, felsefeyi kurban verdik. Felsefe kelimesi yerine hikmet demeliymiş. Böylece kitaptaki felsefeleri hep hikmet yaptım.”

*

“-Eseri bir Ermeni kitapçı bastırdı. Hemen bir nüshasını alıp, yakından tanıdığımız başmabeynci Hacı Ali Paşa’ya götürdüm. Takdir göreceğimi ümit ediyordum. Beş on gün sonra kendisini gördüğüm Hacı Ali Paşa: ‘Yahu siz ne yapmışsınız, kitapta akıldan bahsetmişsiniz’ dedi. Ben de cevap olarak, ‘Peki cinnetten mi bahsedeyim?’ dedim. Bilirsiniz ki o zaman Sultan Murat hayatta idi, akıl ve cinnet kelimeleri Sultan Murat’ı hatırlatır diye endişe edilirdi. Bereket versin ki, başmabeyncinin ahbablığı sayesinde iş büyümedi.”

İbrahim Ethem Mesut

*

Ülkemizde felsefe alanında dikkat çekici ilk girişimlerden birisi İbrahim Ethem Mesut’un Descartes’ın Discours de la Méthode’unu dilimize çevirmesidir. 1895’te yapılan bu ilk çeviriyi -sadeleştirerek-okuyucularıyla yeniden buluştururken, çabamızın, bizde giderek daha güçlü bir şekilde köklerini arayan felsefenin tarihsel uğraklarından birine işaret edeceği kanaatindeyiz

B A B İ L Y A Y I N L A R I

EMİLE YA DA ÇOCUK EĞİTİMİ ÜZERİNE J.-J. Rousseau

Fransızca'dan Çevirenler: Mehmet Baştürk-Yavuz Kızılcım

*

266 syf.

“Rousseau’nun Emile’i, Platon’un Devlet’inden sonra eğitim üzerine en önemli çalışmadır. “

Robert Wokler

*

“Rousseau’nun hareket noktası doğadır. Yanlış bir düşünce olsa dahi, bu konuda o, güzel ilkeler ortaya koyar. Amacı, öğrencisini doğal bir insan olarak yetiştirmektir. Bunun için o, yaşamın akışını, yaşamın normal gelişiminden doğan mutluluğu bile izler. Çocukta insanlık duygusunu geliştirmek için çekilmez bir disipline de gereksinim duymaz. İnsana heyecan veren sayfalarda Rousseau, anne babalardan çocuklarını korkutmamalarını ister. Eğer, yetişkin olmadan ölürlerse, hiç olmazsa onlara hayatı tanımlarını öğütler.”

H. Legrand

*

“Kendimizi çocukların yerine koymayı asla beceremiyoruz. Onların düşüncelerine inemiyoruz, tersine onlara kendi düşüncelerimizi ödünç veriyoruz. Kendi düşünce tarzımıza göre, sürekli aynı yöntemi izleyerek onların kafalarına gerçek yerine saçmalıklar ve yanlışlıklar dolduruyoruz.”

J.-J. Rousseau

BABİL YAYINLARI

EDEBİYAT DERSLERİ

Peter Bichsel

Almancadan Çevirenler: Ahmet Sarı-Şahbender Çoraklı

*

80 syf.

Peter Bichsel'in Frankfurt Dersleri için seçtiği konu başlıkları dikkate alındığında -ki bunlar; Edebiyat Üzerine Hikâyeler, Okumak, Nasıl Başlamalı- İçerikler Üzerine, Joyce Mesela, Yaşamı Yazmış Hikâyeler-; bu derslerin ne denli değerli olduğu görülecektir. Bichsel hikâyeci olduğundan, derslerini ilginç hikâyelerle süslemektedir. Okuyucular poetik bilgilerin, hikâye kuramının yanında, ele aldığı konuları geleneksel anlayıştan farklı irdelediği ve onları tersyüz ettiğinden dolayı, Peter Bichsel'in 'sevimli bir yıkıcı' olduğunu göreceklerdir.

B A B İ L Y A Y I N L A R I

TANRIYA DÖNÜŞ AZIĞI

Mihail Nuayme

Arapça'dan Çeviren: Kenan Demirayak

*

130 syf.

“Işıkları yüreklerinizde parlamadıktan sonra peygamberlerinizin size faydası ne? Sizin onları kitaplarınızın sayfaları arasına ve tapınakların karanlıklarına gömdüğünüzü görüyorum. Keşke onları ruhlarınıza gömseydiniz!.”

*

“Özgürleştirmek isteyen, önce özgür olması gerekir. Kendinin kölesi olan ise, insanları özgürlüğe davet etmekten sakınsın. Onları kendi köleliğinden başka bir şeye götürmez çünkü.

*

“Kötülere değil, kötülüğe kin besleyiniz. Çünkü kötüye kin beslerseniz eğer, onun gibi kötülerden olursunuz. Kötülüğe kin beslediğinizde ise, öldürürsünüz kötülüğü ve iyiliğe yol bulursunuz.

Mihail Nuayme

*

İnsanlık, ölüm, yaşam, doğa ve tanrı üzerine aforizmik konuşmalardan oluşan bu kitap, doğu felsefesinin İktal, Cıbran ve benzerlerinin uyandırma metinlerinin özgün bakış açısını sunmaktadır.

B A B İ L Y A Y I N L A R I

GENÇ WERTHER'İN ACILARI

Goethe

Almanca'dan Çeviren: Mustafa Özdemir

*

“Genç Werther’in Acıları, ateş toplarından başka bir şey değildir”

J. W. Von Goethe

“Werther’in aşkı sınırsızdır, yani bir anlamda kendisi dışında hiçbir yasak tanımaz. Werther, onu taşıyan, tutan ve kendisinin sorumlu olduğu bir toplumda yaşamamaktadır. Tek başınadır; zaten bu yüzden de kitap monolog tarzındadır. Ne arkadaşlık ne de aile, ne vatan ne de kilise aşıkları birbirine bağlar. Sadece aradığı birlikteliği tanır, amaç sadece sevgiliyle bir bütün olmaktır. Bu da ona yasak olduğu için dünyadan göçer.

Bütünleşmek için kendisinden başkasında yaşamın anlamını ve de var olmanın değerini bulamayan sınırsız aşk, aynı zamanda trajik olma tehlikesini de içinde taşır...”

Ernst Beutler

BABİL YAYINLARI